

stellige Meninger, der ere fremme angaaende dette Spørgsmaal, maa man se at komme overens. Men da nu Spørgsmaalet er rettet til mig, vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende ikke har Betænelighed ved at overlade til Næringskommunen at bestemme den Afgift, som en Næring skal betale. Næringskommunen skal dog alligevel give Meddelelse til Opholdskommunen om, hvad man antager, at den paagældende Næring bringer i Nettoindtægt. Den Ting er altsaa efter min Mening meget simpel. Man sætter den fremmede næringsdrivende i Stat paa samme Maade, som man sætter andre næringsdrivende, til samme Sats, til samme Skatteprocent; men da denne Næring udøves af en Mand, der ikke er til Stede, og da den Virksomhed, der udgaar fra hans Opholdssted, har sin store Betydning med Hensyn til Omfanget af og Maaden, hvorpaa den i det fremmede Kommune etablerede Næring drives, er det billigt, at der af den ansatte Skat afgives en Del til Opholdskommunen. Jeg tror ikke, at det paa nogen Maade kan møde praktisk Vanskelighed i Udførelsen; men er der Medlemmer, som have Betænelighed derved og kunne se finde noget, som for mig er lige saa tilfredsstillende i Realiteten som dette, vil jeg for mit Vedkommende gerne gaa med dertil og prøve paa at løse denne Sag paa en saadan Maade, at man kunde samle i alt Fald det store Flektal om Bestemmelser i den Retning.

I øvrigt vil jeg med Hensyn til det, jeg nu har bemærket, udtrykkelig fremhæve, at jeg holder mig kun til Næringsdrift, kun til Beskatning af Næringsdrift uden for Opholdskommunen. Det, jeg har bemærket, rammer altsaa slet ikke de Bestemmelser i Loven, som gaa ud paa at fordele Indtægten fra andre Riber mellem Opholds- og hvad jeg kan kalde Næringskommunen, altsaa Indtægt af Tiender og Sligt, som ogsaa er nævnt, hvor Spørgsmaalet er om Fordeling. Det har jeg aldeles ikke tænkt paa, og jeg mener absolut, at de Regler, der skulle gælde om Fordelingen af Indtægt af Næring, ikke tilnærmelsesvis kunne finde Anvendelse paa Indtægt af anden Art. Det, som for mig er det afgørende med Hensyn til Beskatning af Næringen, er ikke blot dette, at den, der driver en Næring i en Kommune, men hvor andetsteds, er, som jeg har sagt, med stærke Baaend knyttet til den Kommune, hvor han har sin Næring, men det, hvorfor jeg særlig holder paa, at man slet ikke skal tage saa nænsomt paa den Slags Bedrift, er dette, at den Maade at drive Næring paa, ødelægger de andre næringsdrivende, er en Konkurrence med de andre næringsdrivende,

som er ødelæggende ikke blot for disse, men til syvende og sidst for de paagældende Kommuner selv. Altsaa om den paagældende nok saa meget kan sige; jeg koster ikke Fattig eller Skoledirektor noget, vil jeg dertil svare; men du koster Kommunen indirekte maaste meget derved, at du ødelægger vore Statteyhedere, som ikke kunne undværes og som maa blive i Kommunen, og som bære de Tynger, som Kommunen ingenlunde kan afvise.

Hvad jeg her har bemærket om de almindelige personlige næringsdrivende, gælder ogsaa Aktieselskaber, idet jeg bemærker, at disse i Reglen ikke vilde være dannede, uden at de drive borgerlig Næring. Det er gennem en Fiktion, at man kommer til at give disse Aktieselskaber Borgerskat. Som jeg tillod mig at udtale forrige Gang, jeg havde Ordet, kaldte man i gamle Dage den Næring, som almindelig dreves i Købstæderne, for borgerlig Næring, fordi der hørte Borgerskab til. Det gør der for saa vidt ogsaa nu, men det er rigtignok mere af Navn end af Gavn. Det er altsaa gennem en Fiktion, at man lader et saadant Selskab træde sammen og danne en Person, som saa for Resten har alle de Rettigheder — undtagen Valgret og Sligt — som enhver anden Person, navnlig i Retning af Næringsbrug. Der er ingen Grund til at give disse Organisationer en privilegeret Stilling, der er meget mere den største Opfordring til at paalægge dem en Afgift til de paagældende Kommuner. Hele Nutidens Tendens gaar i den Retning, at man paa det industrielle og kommercielle Omraade skal følge den gamle, men desværre ikke kristelige Naturlov, at de store øde de smaa. Men naar de store ikke alene kunne komme til Ende med dette, slutte mange smaa sig sammen om noget lignende. Med al Anerkendelse af, hvad udmærket og godt, der af Aktieselskaber er gjort og udrettet, er der Grund til naturligvis ikke at lægge dem for Had, men til ikke at give dem Lettelser. Hvorfor skal man ikke stille dem paa samme Maade som en enkelt Person, der maa betale sine Afgifter, for at overhovedet Næringsbrug kan drives? Jeg forlanger ikke, de skulle betale mere, men der er ingen Grund til, at saadanne Selskaber, skønt de slutte sig sammen og drive Næring af samme Art som enkelte Personer, skulle have Lettelser i Skat — for Djebliffet betale de som bekendt ingen.

Nu siger man: denne Dobbeltbeskatning kommer dog frem. Hertil maa jeg gentage, hvad jeg udtalte forrige Gang, at Dobbeltbeskatningen vil man i det praktiske Liv aldrig kunne undgaa. Vi kunne tage et nærliggende Eksempel. Et Handelsfirma, der